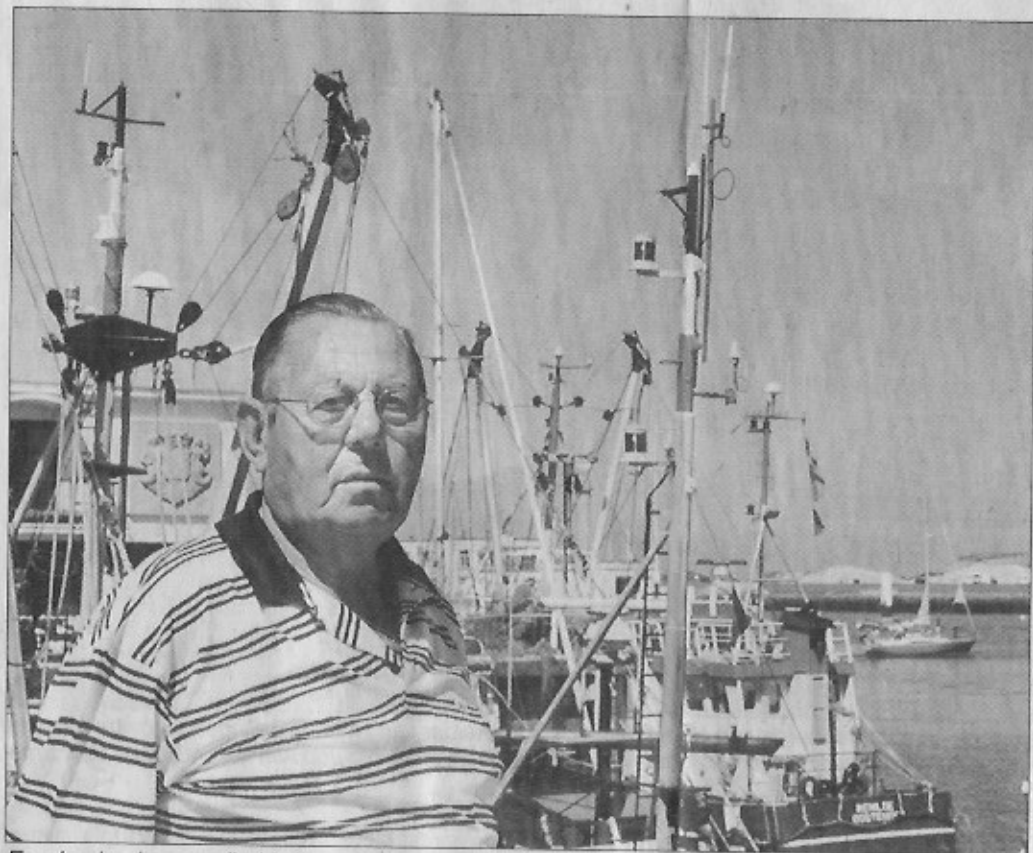

Ex-politieinspecteur Maurice Ferrier wou, promotie ten spijt, Oostende nooit verlaten

„Op de vismarkt zien ik geboren”

Waarover Bubbeline, Bertino en andere Lucy Monty's zongen, deed Maurice Ferier lieflijk toen hij als zoon van cafébazin Eugenie van De Oude Vismijn en vislossersbaas Maurice op 29 januari 1921 recht over *d'oede vismiene* werd geboren. Tussen de schragen droogvisjes, eens appetijtelijk gordijn langs de Visserskaaipromenade, had moeder haar eigen schrank met totjes en schollen. Wat een tienertijd beleefden de jonge gasten van 't visserskwartier in die bij al niet gemakkelijke dertiger jaren. In 1945 toegetroten tot de Oostendse politie, zou Maurice het in een 40-jarige carrière tot politieinspecteur brengen. Een mens die zich respecteert, neemt in het leven de tijd om naar de zon te kijken. Iets wat Maurice Ferier zeker niet vergat. Becommentarieerde op kermissen als dj volkse wijsjes, werd secretaris van wielersclub De Zeemeeuw... en is liefst 46 jaar lid en 35 jaar voorzitter van de Koninklijke Oostendse Postzegelclub. Ook is hij al 58 jaar getrouwd — zonder weglopen, lacht hij — met Denise Naert. En hij zou het opnieuw doen : omdat voor Maurice én voor zijn vrouwtje een huwelijk nog altijd heilig is...

Een kaaise beroemdheid die moeder Eugénies De Oude Vismijn aandeed, was Alexis Teuteut Lauwereins. Hij had steevast zijn accordeonneke mee, waaruit hij zijn beroemdste en meteen enigste schlager trok die hij terzelfdertijd meezong : „En den lengelsman met oal z'n poenden, en den lengelsman met oal z'n geld !” Voor Maurice Ferier de sleutel naar de overgetelijke tijd van Bubbeline, Col en Manchette, Bertino, Zwarte Maria met al haar dochters, de Witten van de Kojé, Lucy Monti en de gezelligste danszaal van heel de kust, 't Keuntje. Maurice blikt terug op een formidabele jeugd : turnde bij KVGGO, stond in het doel van 't Veegeetje, leerde tuba spelen in De Noordsterre... en dook, lijk iedere kaaise karbonkel van de pier het Noordzeesop in. Dat hij van Oostende hield ? „Mensenlief, in Congo én in Overijse heeft een promotie mij toegelachen. Ik sloeg ze beiden af, want ik hield te veel van 'mijn' Koningin der Badsteden !”

Op de Viisserskaai tussen Franciscus- en Paulusstraat groeide Maurice Ferier met zussen Jeannot en Angèle op in het café De Oude Vismijn. Moeder Eugénie Monteny, verre nicht van de Witten van de Koaje, was achter de toog de wijze lacheteute die evengoed met verdriet als met plezier overweg kon. Geen misse madam die zwansde met tooghangers en droenketeuten overhaalde om tussenin een koffie te drinken, om af te koelen.

Vader Maurice was chef bij de vislossers. Een lastige stiel omdat alles zich 's nachts afspeelde. „Pa, weeskind vanaf

zijn zesde, was een doorzetter.

Moeder Eugénie, een wijze lacheteute...

Pas getrouwd zou hij af en toe plankenboten lossen om een frank bij te verdienen. Hij bracht vaak *een poosje vis mee naar huis*, herinnert de zoon zich nog.

— Maurice : „Pa was geen lang leven beschoren. Teruggekeerd van Engeland na de bevrijding, heeft hij nog een

paar maanden gewerkt. Een gezwel in zijn nek bleek kwaadaardig te zijn. Na zes maanden Leuven hield hij een halfjaar thuis het bed. Hij stierf op zijn 46ste. Moeder heeft hem altijd goed verzorgd. Zonder klagen aanvaardde vader de fataliteit...”

In de twintiger en dertiger jaren ging Maurice junior naar de wel elitaire Albertschool, waar toendertijd 35 fr. per maand diende betaald. Een instelling die door Oostendenaars slechts 't *kleine Athené* werd genoemd.

— Maurice : „Na het Atheneum, dat ik niet uitdeed, ben

ik naar de Zeevaartschool getrokken : ik wilde loods worden. Oom Louis Monteny was schipper in Vlissingen en grootvader bootsman op de maalboten. Ik verwierf het diploma als luitenant ter lange omvaart.”

— De wereld gezien ?

— Maurice : „Ik voer voor de Compagnie Maritime Belge op de Henri Jaspar, die Antwerpen-New York deed. Toen ik na drie reizen uit Amerika terugkeerde, moest ik mij op 3 januari 1940 in Gent melden voor mijn militaire dienst. Normaal had ik op 18 mei de zeemacht vervoegd, was de oorlog niet op 10 mei uitge-

Gevlijd onder boom rookte Steense coureur Staf Vanslebrouck z'n sigaar...

Enige Oostendenaar in gele trui

Het was voorzitter Remi Van Belleghem die Maurice Ferier aantrok voor het secretariaat van wielclub De Zeemeeuw. Al zat de coureursmicrobe Maurice al veel eerder in het bloed : „Ik reed in de memorabele tijd van sportieve sloebers als Vosje, Cuyperje, Tsietsaar Victor, Tempere, Gentil Decouter, Stafje Pintelon en een nog tamelijk jonge Oscar Goethals. We begonnen te koersen vanaf onze 14-15 jaar...”

In de tijd dat alle beginnelingen reden met een 49x17 steek, won Maurice Ferier twee koersen met voorsprong. „Melkpulle ofte Bertje Pauwels was toen al liefhebber, ofte de categorie die reed voor een brood en een eindje worst.”

— Tijd van de Gistelse Maes'en...

— Maurice : „Je zegt daar wat. In 1935 won het klein en vevig coureurtje Romain Maes de Ronde van Frank-

rijk... en reed daarbij van de eerste tot en met de laatste rit in de gele trui. Jammer dat ze Romain naderhand wat té veel gevierd hebben, zodat hij er een dikke nek aan over hield. Sylveer Maes, dat was pas een crack : zonder de oorlog zat de kans erin dat hij de Tour wel zes keer zou hebben gewonnen.”

— Sterkte van Sylveer ?

— Maurice : „Hij sliiep als een roos. Na een rit vleide hij zich neer... om helemaal uit-

gerust aan de volgende start te verschijnen. Voor een sportman is rusten een opperste gave.”

— Zotte Slebroucks tijd...

— Maurice : „Staf Vanslebrouck was mijn favoriet. Hij was de enige Oostendenaar die ooit de gele trui omgordde in de Ronde van Frankrijk. In die gele trui zou hij op de Tourmalet zijn kader breken. Toen diende een renner zelf zijn fiets te herstellen. Met zijn kader op de rug moet hij wel 10 km gelopen hebben om een smid te vinden. Henri Desgrange stond al die tijd bij hem, want niemand mocht Staf helpen.”

— Die sigaar, wat is daar van aan ?

— Maurice : „Staf heeft me dit nog persoonlijk verteld. Dat deed zich voor in de rit Parijs-Brest, langste koers die toen bestond. Er was een onverschil met Leulliot inzake het toekennen van eenzelfde

premie voor alle vedetten. Welnu, Staf had in die wedstrijd serieus gedemarceerd en was nogal een stuk voor toen hij zich op een bepaald ogenblik onder een boom neervlijde om ongegeneerd een dikke sigaar te paffen...”

— Onvergetelijke blijheid ?

— Maurice : „Toen beenhouwerszoon Roland Deroo, uit de Sint-Janse Schapenstraat, als onafhankelijke Brussel-Hoei won. Met een betere entourage had er veel meer in die jongen gezeten.”

— Wat zinde jou het meest : de vroegere 'nationale' shirts, of de huidige ronkerige reclamelijfjes ?

— Maurice : „Geef mij maar de vroegere nationaalgezinde periode. Vandaag lijken de renners meer op sandwichmannen... met wel 50 namen op de borst. Eerlijk gezegd, verdienen ze thans veel te veel, zodat ze voor hun sport niet meer leven.”

broken..."

„Niet alle 'witten' waren fraai volk !”

„Toen de oorlog uitbrak moesten we naar Vorst om spionnen op te sporen. Geruchten wilden dat parachutisten, die — val niet om — verkleed waren als nonnen en pastoors, in een bos waren neergekomen.”

— **Wanneer huiswaarts ?**

— **Maurice :** „Van Vorst moesten we naar Hasselt, waar geen officier meer te zien was. Voor de piotten een reden om naar huis af te zakken. Thuisgekomen hoorde ik dat mijn ouders naar Engeland getrokken waren. Samen met een vriend zijn we dan per fiets naar Duinkerke gereden, waar we werden opgepakt door de Fransen... In Boulogne lag ik met een kogel in de knie in een ziekenhuis toen ik krijgsgevangen werd genomen en riep was voor 11 maanden in Stalag 1 in Königsberg. De mensen aldaar waren vriendelijker dan de Fransen. Behalve de jonge gasten, die spogen naar ons.”

— **Honger... en de 'witten' en de 'zwarten' ?**

— **Maurice :** „Ik heb veel honger geleden, totdat ik samen met Torhoutenaars werkte en er aleens een boterham afviel. Bij de 'zwarten' zaten er mensen tussen met overtuiging, maar ook bandieten die jongens kwamen opladen. Toegegeven dat er in het andere kamp ook stouteriken scholen en bepaalde 'witten' van twee bermen aten. Toen men na de bevrijding het boeltje van de 'zwarten' buitenwierp,

zaten er heel wat dieven tussen de 'witten'...”

Politie met vader van Wendy van Wanten...

Makker Frans Simoens lag er aan de basis van dat Maurice Ferier bij de politie kwam.. doordat hij een aanvraag voor zijn vriend had ingediend. Zo werd de totaal verbaasde Maurice voor een ingangsexamer uitgenodigd. 120 man maakte toen de totale politiebezetting uit.

— **Maurice :** „Met mij trad mijn kameraad Miel Heindersen van *Bie Tjoele* aan de Viserskaai in dienst, net zoals acht maanden later Maurits Van De Kerckhove, vader van Wendy Van Wanten. Ik ben aan de *Place Leopold* bij de voetgangers begonnen. Je had toen ook *cyclisten*...”

— **Gebeurde er vroeger ook veel droevigheid ?**

— **Maurice :** „Een opvliegende kwast, die ik dan nog kende, sloeg ooit mijn witte politiehelm in. Naderhand ben ik naar zijn huis gegaan om hem te vragen de noodzakelijke kosten van 400 fr. — veel geld in die tijd — te betalen. Wat hij dan ook deed.”

— **Wat hield je hoog als politieagent ?**

— **Maurice :** „Er zijn er velen die, van zodra ze een politieuniform aan hebben, zichzelf niet meer zijn. Verkeerd. Zelfs als officier heeft de inschikkelijkheid mij nooit verlaten... en schreef ik, gearresteerd ten bate, menige brief ter strafvermindering !”

— **Een verschrikkelijkheid die bijbleef...**

— **Maurice :** „Toen een 25-jarige man door een tramvoertuig werd gegrepen, was dit fataal voor z'n been. Honderden mensen stonden te kijken, maar niet een die een helpend gebaar stelde. Ik heb toen de riem uit de broek van een van de omstaanders getrokken, om het been af te snoeren zodat de sukkelaar niet zou doodbloeden. Naderhand kreeg hij een kunstbeen en heeft hij me nog bedankt...”

Opa Louis ontstak postzegelwoede

Grootvader Louis Monteny die aan de *moalboten* was, bracht geregeld postzegels mee voor Maurice junior. Maar toen zijn ouders in 1940 naar Engeland vluchtten, namen zij de verzameling mee. Tijdens een bombardement in Dieppe dienden ze de postzegels achter te laten en bleek de postzegelwoede van Maurice Ferier volmaakt verleden tijd te zijn...

Zonder zoon Redgy gerekend die pa diets maakte dat hij graag postzegels zou willen sparen. „Waar het voor Redgy

niet meer dan een vluchtige liefde werd, kreeg de verzamelaarwoede me weer te pakken. Vandaag bezit ik bijna de volledige na de oorlog verschenen Duitse reeksen.”

— **Waardevolle collectie ?**

— **Maurice :** „Tot 1960 gaf men reeksen uit van een paar 100.000 exemplaren. Nadien zwol die hoeveelheid aan tot in de miljoenen, wat de waarde gevoelig verminderde. Kwestie van de afkomst van landen, dien je als verzamelaar ergens een selectie te maken, terwijl je als verzamelaar wijze een compromis maakt met kopen en ruilen...”

— **Hoe word je lid van de postzegelclub ?**

— **Maurice :** „Iedere zondagmorgen vergadert de Postzegelkring in de *Pax*, Schildersstraat, van 10 tot 12 u.30. (☎059/80.18.43). Voor 200 fr. jaarlijks lidgeld kun je aan 10 % vermindering materiaal als knijpers, vergrootglazen, mappen en catalogussen aanschaffen. Zelfs je zegelvoorraad uitbreiden.”

„Pastoor dronken en burgemeester ons vergeten op onze trouwdag”

De lovestory van Maurice begon in de boksstal van Theo Vanhaverbeke. „Berten Marly had me meegelokt naar de trai-

ningen... zodat ik uiteindelijk 18 kampen bokste, waarvan ik er elf won. Toen ik eens een paar *petrèten tegen m'n dod-dèès* kreeg, waren twee niet naast te kijken blauwe ogen de stille getuigen. Afschuwelijkheid die voor de Konterdamse Denise Naert juist de reden waren om mij meer dan liefdevol te kozen...”

— **Getrouwen tijdens de oorlog...**

— **Maurice :** „Dat had aanvankelijk alle pittigheden voor een blijspel in zich. Op het Steense stadhuis was burgemeester Pier Defever onze trouw vergeten... en kwam hij, in zeven haasten, met rubberlaarzen aan en in een alles behalve propere werkbroom aangesnel. In de Sint-Katharinkerker was het blijkbaar van hetzelfde laken een broek, met de pastoor die een vlieg in zijn oog had, van de trap struikelde... en zeker anderhalfuur in de sacristie verbleef zonder een gebenedijd woord te zeggen.”

— **Maar het feest vond toch plaats...**

— **Maurice :** „De ouders van Denise hadden in Sint-Pieterskapelle bakkers in de familie.

't Was oorlog... en er was wit brood en koekenstutten. Het kon niet op ! Ik had een nieuw kostuum, gemaakt bij Caddy's in de Kapellestraat, gekregen van een nicht van mijn moeder.

De bruid, zelf naaister, had zich een nieuwe *deux-pièces* gemaakt. Onze *ja-ik-wil* kon wederzijds niet beter *getutematooid !*”

Onstuimig gevaar billenkaren onderschat

Strand en straat zonder politie...

We kaarten bij ex-politieinspecteur Ferrier aan, hoe in volle zomerseizoen pakken fietsers op de Zeedijk tussen en langsheen wandelaars scheren. Hoe dreumessen angstwekkende toeren uithalen met de billenkarren. Ongeremd, want er is in de verste verte geen flik te bespeuren...

„Dat mag niet, maar er is gewoon geen controle meer. Na de bevrijding bevond zich altijd een agent ter hoogte van het Kleine Strand, een van aan het Zeeliedenmonument tot aan de kursaal en een vandaar af tot aan Mariakerke. Drie agenten die dagelijks dienst deden op de dijk. Het is alsof er vandaag geen *straatagenten* meer bestaan...”

— **Wat gedacht van demonstraties à la Genua ?**

— **Maurice :** „Als je de met kasseien gooïende manifestanten bezig ziet, kan dit moeilijk betogen genoemd worden. Daarmee wordt nog maar eens bewezen dat de politie niet genoeg wordt beschermd. Als de man der wet dan toch eens uithaalt, zal er wel reden toe zijn zeker.”

— **Hoe dergelijke gewelddadigheid intomen ?**

— **Maurice :** „De rechters moeten eenvoudigweg strenger optreden. Dergelijk vandalisme bestond in onze tijd bijna niet. Wij beschadigden geen auto's, laat staan zomaar vitrines van handelszaken ingooien. Ongelooflijk is wel, dat die gasten omzeggens geen straf krijgen. Neem Dutroux : die rotvent eist zo'n gevangenis, zulk eten en zo'n televisie. Waar halen dergelijke booswichten het recht om nog eisen te stellen ? Voor mijn part mag de Wet Lejeune in de kortste keren opgedoekt worden...”